

Мама все плаче, но се крие отъ насъ.

Тате, нали ще си дойдешъ? Азъ всѣки день отивамъ тамъ при кладенчето и те чакамъ, но ти все не идвашъ.

Писмото до тукъ се четѣше добрѣ. Той го притискаше до гърдитѣ, до кървавитѣ си бездушни гърди.

Писмото бѣ разпапано съ кръвъ. Едри капки сълзи още личаха по него.

Послѣдниятъ поздравъ държеше той сега въ рѣка.

Слънцето играеше съ лжчитѣ си по мъртвото му лице и сѣкашъ нажалено говорѣше:

„Ахъ, тебе те чака твоего мило момиченце. Очитѣ му сѣ зачервени отъ сълзи.

То все те чака тамъ при бистротото кладенче Защо те убиха?!“

Духна вѣтъръ. Пожълтѣлитѣ трѣви зашушнаха и зашепнаха тѣжовно :

„Защо те убиха, защо те убиха“

12.

Изворчето.

То бѣ мъничко бистро изворче.

Подъ едно дръвце, стѣблото на което бѣ прѣвито, като гърба на прѣстаряла баба, бликаше, малко бистро изворче

Водата му шуртѣше и красиво криволѣше низъ зелената трѣва на обширното поле.

Неговата вода пияха цѣли полкове. То даваше животъ на хиляди войници.